

Rolnummers 6325 en 6326
Arrest nr. 6/2017 van 25 januari 2017

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering, ingevoegd bij artikel 24 van de wet van 27 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie, gesteld door de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

a. Bij arrest van 23 december 2015 in zake N.J., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 31 december 2015, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het niet voorziet in een mogelijkheid van beroep tegen de ontstentenis van een beslissing van het openbaar ministerie ten aanzien van een verzoek om toegang tot een dossier in het opsporingsonderzoek, terwijl bij artikel 61*ter* van het Wetboek van strafvordering een beroep openstaat tegen de ontstentenis van een beslissing van de onderzoeksrechter na een verzoek om toegang tot een dossier bij het gerechtelijk onderzoek ? ».

b. Bij arrest van 23 december 2015 in zake A.K., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 31 december 2015, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het niet voorziet in een mogelijkheid van beroep tegen de beslissing van het openbaar ministerie om de toegang tot een dossier in het opsporingsonderzoek te weigeren, terwijl bij artikel 61*ter* van het Wetboek van strafvordering een dergelijk beroep openstaat tegen de beslissing van de onderzoeksrechter om de toegang tot een dossier bij het gerechtelijk onderzoek te weigeren ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 6325 en 6326 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- N.J., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Marchand, advocaat bij de balie te Brussel (in de zaak nr. 6325);
- A.K., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Marchand (in de zaak nr. 6326);
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Renson, advocaat bij de balie te Brussel (in de twee zaken).

Memories van antwoord zijn ingediend door:

- N.J., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Marchand en Mr. S. Jans, advocaat bij de balie te Brussel (in de zaak nr. 6325);
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Renson (in de twee zaken).

Bij beschikking van 19 oktober 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaken in staat van wijzen zijn, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 16 november 2016 en de zaken in beraad zullen worden genomen.

Ingevolge het verzoek van een partij om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 16 november 2016 de dag van de terechtzitting bepaald op 7 december 2016.

Op de openbare terechtzitting van 7 december 2016 :

- zijn verschenen :

. Mr. S. Jans, tevens *loco* Me C. Marchand, voor N.J., en *loco* Mr. D. De Quevy, voor A.K.;

. Mr. B. Renson, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Bij het Hof van Beroep te Brussel, kamer van inbeschuldigingstelling, zijn verzoekschriften ingediend door twee personen die verdacht worden van misdrijven, maar die niet in verdenking zijn gesteld, en tegen wie een opsporingsonderzoek is geopend door het parket van de procureur des Konings van Brussel. In het ene geval, werd aan het verzoek van die twee personen om, met toepassing van artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering, het dossier dat op hen betrekking heeft te mogen inzien, geen gevolg gegeven en in het andere geval werd dat verzoek geweigerd. Het Hof van Beroep te Brussel, kamer van inbeschuldigingstelling, stelt vast dat er geen rechtsmiddel bestaat tegen het stilzwijgen of de weigering van het openbaar ministerie met betrekking tot een verzoek om toegang tot het dossier, dat op grond van die bepaling is ingediend. Op voorstel van het openbaar ministerie stelt het aan het Hof de voormelde vragen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege in de zaak nr. 6325 zet uiteen dat zij wordt beschuldigd van een zware misdaad en dat zij de feiten betwist. Zij meent snel toegang te moeten verkrijgen tot het dossier dat op haar betrekking heeft, om de elementen à charge onmiddellijk te kunnen weerleggen en om eventueel met reden om bijkomende onderzoekshandelingen te kunnen verzoeken.

A.1.2. De verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege in de zaak nr. 6326 zet uiteen dat zij wordt beschuldigd van een financieel misdrijf en dat zij de feiten betwist. Zij meent snel toegang te moeten verkrijgen tot het dossier dat op haar betrekking heeft, om de elementen à charge onmiddellijk te kunnen weerleggen en om eventueel met reden om bijkomende onderzoekshandelingen te kunnen verzoeken. Zij geeft aan dat een aanzienlijke geldsom in beslag werd genomen en dat toegang tot het dossier ook noodzakelijk is om op nuttige wijze een beroep tot opheffing in te stellen.

A.2. Beide partijen doen gelden dat het openbaar ministerie een procespartij is en dat de omstandigheid dat het zich uitspreekt over het verzoek om toegang tot het dossier, zonder mogelijkheid van beroep bij een onafhankelijke en onpartijdige rechter, een situatie is die niet voldoet aan de vereisten van het beginsel van wapengelijkheid. Zij wijzen erop dat, in het kader van de aan een strafproces voorafgaande politieonderzoeken, het gerechtelijk opsporingsonderzoek de regel is geworden en het gerechtelijk onderzoek de uitzondering. Zij zijn van mening dat die ontwikkeling niet tot gevolg zou mogen hebben dat de aan verdachten toegekende rechten worden ingeperkt.

A.3. Die twee partijen zijn van oordeel dat de gedifferentieerde behandeling van verdachten in het kader van een opsporingsonderzoek en verdachten in het kader van een gerechtelijk onderzoek niet gerechtvaardigd is. Zij citeren de artikelen 7 en 8, lid 2, van de richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures, alsook overweging nr. 36 van die richtlijn en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij doen gelden dat artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de voormelde bepalingen van het Europese Unierecht en dat bijgevolg een recht op beroep tegen de op grond van dat artikel genomen beslissingen van het openbaar ministerie moet worden georganiseerd overeenkomstig de procedure die is bepaald in artikel 61*ter* van het Wetboek van strafvordering. Zij voegen eraan toe dat aan de richtlijn 2012/13/EU een rechtstreekse werking moet worden toegekend en dat de pertinente bepalingen ervan bijgevolg voorrang hebben op artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering.

A.4. De Ministerraad is van oordeel dat de in de prejudiciële vragen beoogde categorieën van personen niet kunnen worden vergeleken om reden dat er fundamentele verschillen bestaan tussen het opsporingsonderzoek en het gerechtelijk onderzoek, doordat die twee procedures verschillen wat betreft het doel ervan en de rol van de procureur des Konings, enerzijds, en die van de onderzoeksrechter, anderzijds. Hij preciseert dat het gerechtelijk onderzoek, dat à charge en à décharge wordt gevoerd, een jurisdictioneel aspect heeft en bijgevolg het beginsel van inachtneming van de tegenspraak moet waarborgen terwijl het opsporingsonderzoek, gedurende hetwelk de procureur des Konings alle elementen zoekt die nuttig zijn voor de strafvordering en souverain de opportuniteit van een onderzoek en van een vervolging beoordeelt, een procedure met een inquisitoriaal karakter is. Hij voegt eraan toe dat de ruimte die aan de procureur des Konings wordt toegekend met betrekking tot de toegang tot het dossier voor de betrokkene ertoe strekt een maximale efficiëntie te waarborgen bij het zoeken naar de waarheid, en het vermoeden van onschuld te beschermen. Hij geeft verder nog aan dat de opsporingshandelingen geen enkele dwangmaatregel mogen omvatten, noch afbreuk mogen doen aan de individuele rechten en vrijheden, en dat aan de procureur des Konings geen enkele onderzoeksopdracht mag worden gevraagd.

A.5. De Ministerraad is van mening dat de evolutie van de wetgeving inzake toegang tot het strafdossier een zeer duidelijk onderscheid maakt tussen toegang tot het dossier bij het opsporingsonderzoek en toegang tot het dossier bij het gerechtelijk onderzoek, onderscheid dat is gemotiveerd door de wil van de wetgever om het geheim van het opsporingsonderzoek te waarborgen.

A.6. De Ministerraad doet gelden dat artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering de doelstellingen van de voormelde richtlijn 2012/13/EU in acht neemt vermits het feit dat in geen enkel beroep is voorzien tegen een weigering van toegang tot het strafdossier door de procureur des Konings of in geval van stilzwijgen van die laatste, de verdachte of vervolgte persoon niet verhindert zijn rechten van verdediging daadwerkelijk uit te oefenen, en zulks uiterlijk op het moment dat het gerecht wordt verzocht een beslissing te nemen over de gegrondheid van de beschuldiging, overeenkomstig artikel 7, lid 3, ervan. Hij voegt eraan toe dat artikel 7, lid 4, overigens bepaalt dat de toegang kan worden geweigerd in bepaalde omstandigheden.

In zijn memorie van antwoord voegt hij in dat verband eraan toe dat artikel 8, lid 2, van de richtlijn, dat door de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege wordt aangevoerd, moet worden gelezen in het licht van het geheel van die richtlijn, en dat het geen betrekking heeft op de toegang tot de stukken van een dossier dat is samengesteld in het kader van een opsporingsonderzoek, maar uitsluitend op de informatie bedoeld

in de artikelen 3 tot 6 van de richtlijn, te weten het recht op informatie over rechten en over de beschuldiging alsook de verklaring van rechten bij aanhouding en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel. Hij verwijst voor het overige naar de overwegingen van de richtlijn die aanwijzingen geven over de aard van de informatie die toegankelijk moet zijn. Ten slotte doet hij gelden dat de in het geding zijnde bepaling geen afbreuk doet aan de rechten van de verdediging die zijn gewaarborgd bij artikel 48, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, omdat het aan de rechter toekomt de regelmatigheid te onderzoeken van de bewijzen waarop de strafvordering is gegrond, en het recht van de beklaagde of van de vervolgte persoon op een eerlijk proces te waarborgen.

A.7. Voor het overige is hij van mening dat de motivering van het arrest van het Hof nr. 105/2007 te dezen volledig kan worden overgenomen en brengt hij overigens in herinnering dat het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geen onvoorwaardelijk recht op toegang tot het strafdossier in de fase van het opsporingsonderzoek waarborgt.

A.8. De verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege in de zaak nr. 6325 is van oordeel dat het door de Ministerraad gemaakte onderscheid tussen de onderzoeksrechter en de procureur des Konings overeenstemt met een voorbijgestreefde visie op hun respectieve rol. Zij doet gelden dat het Wetboek van strafvordering hen beiden gelast te waken over de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit waarmee ze worden verzameld (artikelen 28*bis*, § 3, tweede lid, en 56, § 1, tweede lid). Zij verwijst in dat verband naar het arrest dat op 9 mei 2003 werd gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Papageorgiou* t. Griekenland. Zij benadrukt dat de procureur des Konings het vermoeden van onschuld eveneens in acht moet nemen en citeert in dat verband het arrest van datzelfde Hof van 4 maart 2003 in de zaak *Gökçeli* t. Turkije.

A.9. Die partij doet opmerken dat de voormelde richtlijn 2012/13/EU van 22 mei 2012 geen enkel onderscheid maakt inzake toegang tot de stukken van het dossier of inzake rechtsmiddelen, tussen de twee voorafgaande fases van het strafproces. Zij betwist de bewering van de Ministerraad volgens welke alleen de onderzoeksrechter dwang mag gebruiken, en verwijst naar verschillende bepalingen van het Wetboek van strafvordering die de procureur des Konings toestaan dwang te gebruiken of de individuele rechten en vrijheden te schenden.

A.10. Wat het geheim van het opsporingsonderzoek betreft, wijst die partij erop dat het gerechtelijk onderzoek even geheim is als het opsporingsonderzoek en dat toegang tot het dossier in dat stadium afhangt van de toestemming van de onderzoeksrechter, net zoals die afhangt van de toestemming van de procureur des Konings in het stadium van het opsporingsonderzoek.

A.11. In ondergeschikte orde verzoekt die partij het Hof om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een vraag te stellen over de interpretatie van artikel 8, lid 2, van de richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering, dat bepaalt :

« Onverminderd de bepalingen in de bijzondere wetten en de toepassing van de artikelen 28*quinquies*, § 2, 57, § 2, en 127, § 2, wordt over het verzoek van de rechtstreeks belanghebbende om inzage te verlenen van het dossier of er een afschrift van te verkrijgen geoordeeld door de onderzoeksrechter overeenkomstig artikel 61*ter* of door het openbaar ministerie, naargelang van de stand van de procedure.

Als rechtstreeks belanghebbende wordt beschouwd : de inverdenkinggestelde, degene tegen wie de strafvordering is ingesteld in het kader van het gerechtelijk onderzoek, de verdachte, de burgerrechtelijk aansprakelijke partij, de burgerlijke partij, degene die een verklaring van benadeelde persoon heeft afgelegd, evenals degenen die in hun rechten getreden zijn of die hen als lasthebber ad hoc, curator, voorlopig bewindvoerder, voogd of voogd *ad hoc* vertegenwoordigen.

In alle andere gevallen wordt de beslissing over het verlenen van inzage van het dossier of het verkrijgen van een afschrift ervan genomen door het openbaar ministerie, zelfs tijdens het gerechtelijk onderzoek ».

B.1.2. Het verwijzende rechtscollege wenst van het Hof te vernemen of die bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij niet voorziet in een mogelijkheid van beroep tegen de ontstentenis van een beslissing of de weigering van het openbaar ministerie ten aanzien van een verzoek om toegang, geformuleerd door een verdachte, tot een dossier in het opsporingsonderzoek dat op hem betrekking heeft.

B.1.3. Het Hof wordt verzocht die situatie te vergelijken met die van de rechtstreeks belanghebbende die verzoekt om toegang tot een dossier in het gerechtelijk onderzoek. De ontstentenis van een beslissing of een beslissing tot weigering van de onderzoeksrechter kan immers het voorwerp uitmaken van een beroep, krachtens artikel 61*ter*, §§ 5 en 6 van het Wetboek van strafvordering, dat bepaalt :

« § 5. De procureur des Konings en de verzoeker kunnen bij de kamer van inbeschuldigingstelling de zaak aanbrengen bij een met redenen omkleed verzoekschrift dat wordt neergelegd bij de griffie van de rechtbank van eerste aanleg, binnen een termijn van acht dagen, en ingeschreven in een daartoe bestemd register. Ten aanzien van de procureur des Konings gaat die termijn in op de dag waarop de beschikking hem wordt meegedeeld en, ten aanzien van de verzoeker, op de dag waarop die hem ter kennis wordt gebracht. De aanwending door de procureur des Konings van het rechtsmiddel heeft opschortende werking ten aanzien van de beschikking van de onderzoeksrechter.

De kamer van inbeschuldigingstelling doet uitspraak zonder debat binnen vijftien dagen na de neerlegging van het verzoekschrift.

De griffier stelt de verzoeker en, in voorkomend geval diens advocaat per faxpost of bij een ter post aangetekende brief uiterlijk achtenveertig uur vooraf in kennis van plaats, dag en uur van de zitting.

De procureur-generaal kan zijn schriftelijke vorderingen richten aan de kamer van inbeschuldigingstelling en de onderzoeksrechter kan een rapport richten aan de kamer van inbeschuldigingstelling. De kamer van inbeschuldigingstelling kan afzonderlijk de procureur-generaal, de onderzoeksrechter, de verzoeker of diens advocaat horen.

§ 6. Indien de onderzoeksrechter geen uitspraak heeft gedaan binnen de bij § 2, tweede lid, bepaalde termijn, vermeerderd met vijftien dagen, kan de verzoeker zich wenden tot de kamer van inbeschuldigingstelling. Dit recht vervalt indien het met redenen omklede verzoekschrift niet binnen acht dagen is neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg. Het verzoekschrift wordt ingeschreven in een daartoe bestemd register. De procedure verloopt overeenkomstig § 5, tweede tot vierde lid ».

B.2. Het in het geding zijnde artikel 21*bis* werd in het Wetboek van strafvordering ingevoegd bij artikel 24 van de wet van 27 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie. Die bepaling verleent een wettelijke basis aan het recht om te verzoeken om inzage in het strafdossier.

De memorie van toelichting geeft aan dat het niet de bedoeling was van de wetgever « de inhoudelijke regels voor inzage in het opsporingsonderzoek te wijzigen », noch « de procedure van art. 61*ter* Sv. uit te breiden naar het opsporingsonderzoek » (*Parl. St., Kamer, 2011-2012, DOC 53-2429/001, p. 15*). Zoals wordt gepreciseerd in de artikelsgewijze bespreking van de in het geding zijnde bepaling :

« Er wordt nogmaals herhaald dat er enkel een recht bestaat om inzage en/of afschrift te vragen aan het openbaar ministerie tijdens het opsporingsonderzoek dat daarover soeverein zal oordelen. Tijdens het gerechtelijk onderzoek komt die bevoegdheid, zoals actueel in artikel 61*ter* Sv. toe aan de onderzoeksrechter met een beroepsmogelijkheid bij de kamer van inbeschuldigingstelling » (*ibid.*, p. 18).

In de commissie preciseerde de minister nog het volgende :

« Een gewoonte die op vandaag bestaat, wordt in voorliggend ontwerp wettelijk verankerd, maar de praktijk verandert er niet door » (*Parl. St., Kamer, 2011-2012, DOC 53-2429/006, p. 54*).

B.3. De strafprocedure is, in haar voorbereidende fase, in beginsel inquisitoriaal en geheim. Dat geheime karakter wordt in het bijzonder verantwoord door de zorg, enerzijds, een maximale efficiëntie te waarborgen bij het zoeken naar de waarheid en, anderzijds, het vermoeden van onschuld te beschermen.

Doordat zij voorziet in het recht, voor onder meer de verdachte, om te verzoeken het dossier te mogen inzien en een afschrift ervan te verkrijgen, voert de in het geding zijnde bepaling een uitzondering in op het principe van het geheim van het strafrechtelijk opsporingsonderzoek, teneinde het « [te verzoenen] met het recht van verdediging van de verdachte en het rechtmatig belang van het slachtoffer » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-2429/001, p. 14).

B.4. Het in het geding zijnde verschil in behandeling berust op het criterium van het stadium waarin de strafprocedure zich bevindt in haar voorbereidende fase, in het opsporingsonderzoek of in het gerechtelijk onderzoek. Een dergelijk criterium is objectief.

B.5.1. Wanneer het verzoek betrekking heeft op een dossier in het opsporingsonderzoek, is het gerechtvaardigd dat een toegang tot het dossier door het openbaar ministerie wordt verleend of geweigerd omdat, in dat stadium, de zaak niet is voorgelegd aan de onderzoeksrechter. Het is eveneens gerechtvaardigd de procureur des Konings toe te staan inzage van het dossier te weigeren wanneer de doeltreffendheid van het lopende onderzoek of de bescherming van de grondrechten van in het dossier vermelde personen dat vereist.

B.5.2. Niettemin, aangezien de wetgever aan de verdachte het recht toekent om te verzoeken om inzage in zijn dossier en om een afschrift ervan te verkrijgen vanaf het stadium van het opsporingsonderzoek, wordt afbreuk gedaan aan de vereisten van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en van de rechten van verdediging wanneer de weigering van het verzoek tot inzage of de ontstentenis van beslissing niet het voorwerp kan uitmaken van een controle door een onafhankelijke en onpartijdige rechter. De beslissing om al dan niet inzage in het dossier te verlenen wordt immers genomen door het openbaar ministerie dat in voorkomend geval, in de verdere strafprocedure, de rol van vervolgende partij op zich zal nemen en dat dus niet als onpartijdig kan worden beschouwd.

B.5.3. Dat geldt des te meer omdat in een zeer groot aantal zaken het openbaar ministerie de betrokkene rechtstreeks dagvaardt voor de vonnisrechter, zonder dat er een gerechtelijk onderzoek is geweest, zodat, indien het openbaar ministerie aan de verdachte toegang tot het dossier heeft geweigerd, die laatste daarvan pas kennis kan nemen op het ogenblik dat de voorbereidende fase van het strafproces beëindigd is.

B.5.4. Bovendien kan de procureur des Konings, krachtens artikel 28^{septies} van het Wetboek van strafvordering dat het zogenoemde « mini-onderzoek » invoert, van de onderzoeksrechter vorderen een onderzoekshandeling te verrichten waarvoor alleen die rechter bevoegd is, zonder dat een gerechtelijk onderzoek wordt ingesteld. In dat geval kan een handeling worden verricht die afbreuk doet aan de grondrechten van de verdachte, zoals bijvoorbeeld het openen van een brief, het sluiten van een inrichting of een staalafname onder dwang met het oog op een DNA-analyse, zodat het ontbreken van een beroep bij een onafhankelijke en onpartijdige rechter tegen de beslissing van het openbaar ministerie om toegang tot het dossier te weigeren of tegen diens stilzwijgen tot een onevenredige aantasting van de rechten van verdediging van de verdachte leidt.

B.6. De prejudiciële vragen dienen bevestigend te worden beantwoord. In zoverre het niet voorziet in een beroep voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter tegen de weigering of de ontstentenis van beslissing van het openbaar ministerie ten aanzien van een door de verdachte geformuleerd verzoek om toegang tot een dossier in het opsporingsonderzoek, is artikel 21bis van het Wetboek van strafvordering niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.7.1. Het komt de wetgever toe te voorzien in een rechtsmiddel voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

B.7.2. Aangezien de in B.6 gedane vaststelling van de lacune is uitgedrukt in voldoende precieze en volledige bewoordingen die toelaten de in het geding zijnde bepaling toe te passen met inachtneming van de referentienormen op grond waarvan het Hof zijn toetsingsbevoegdheid uitoefent, komt het evenwel, in afwachting van het optreden van de wetgever, de verwijzende rechter toe een einde te maken aan de schending van die normen, door artikel 61ter van het Wetboek van strafvordering bij analogie toe te passen.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 21*bis* van het Wetboek van strafvordering, ingevoegd bij artikel 24 van de wet van 27 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het niet voorziet in een beroep bij een onafhankelijke en onpartijdige rechter tegen de weigering of de ontstentenis van een beslissing door het openbaar ministerie ten aanzien van een door een verdachte geformuleerd verzoek om toegang tot een dossier in het opsporingsonderzoek.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 januari 2017.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels